

Lilja SIGURÐAR- DÓTTIR VERKKO

REYKJAVIK NOIR

Suomentanut Marjakaisa Matthíasson

DOCENDO

Lilja SIGURÐAR- DÓTTIR VERKKO

REYKJAVIK NOIR

Suomentanut Marjakaisa Matthíasson

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Copyright © Lilja Sigurðardóttir 2016

Islanninkielinen alkuteos *Netið*

Published in the Finnish language by arrangement with

Reykjavik Literary Agency, Iceland, www.rla.is

Suomenkielisen laitoksen copyright © Marjakaisa Matthíasson ja Docendo 2026

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

www.docendo.fi

Kansi: Jussi Jääskeläinen / kobaia-design

Taitto: Noora Ohvo

ISBN 978-952-850-311-8

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

HUHTIKUU 2011

I.

Sonja hätkähti tärysten hereille syvästä unesta. Hän nousi istumaan vuoteella ja vilkaisi ilmastointilaitteen lämpömittaria. Asuntovaunun lämpötila oli 30 astetta. Hän oli käynyt pitkäkseen torkahtaakseen hetkeksi, mutta oli nukahtanut kuin tukki sillä aikaa, kun Tómas oli piipah-
tanut leikkimään ikäisensä pojan kanssa viereiseen asunto-
vaunuun. Sillä välin aurinko oli lämmittänyt ahtaan tilan kolmeenkymmeneen asteeseen, jolloin ilmastointilaitte käynnistyi äänekkäästi rämisten ja alkoi puhaltaa sisuksis-
taan jäistä ilmaa. Hän oli nähnyt unta merijästä, jota kel-
lui asuntovaunualueen alapuolella olevalla rannalla. Vaikka kuulostikin täysin järjettömältä, että jäätä voisi ilmestyä Floridan rannoille, uni tuntui niin todelliselta, ettei Sonja pystynyt heti ravistamaan mielestään kuvaa suurista jää-
lautoista, jotka lipuivat rantaan paukahdellen. Vaikka uni olikin hölmö ja hän tiesi, että jäystä hohkaava kylmyys oli peräisin ilmastoinnista, pelko kaiveli hänen mieltään. Meri-
jäystä uneksiminen ei tiennyt hyvää.

Sonja nousi vuoteesta ja heti seisomaan päästyään löi isonvarpaansa lattian irtolautaan. Asuntovaunu oli alkanut käydä hänen hermoilleen. Se ei kuitenkaan merkinnyt mitään, sillä oli tullut aika lähteä. He olivat viipyneet täällä kolme viikkoa, ja se oli vaarallisen pitkä aika. Huomenna hän pakkaisi kaikessa hiljaisuudessa ja jättämättä hyvästejä naapureille ajaisi Tómasin kanssa tiehensä yön pimeyden

turvin autorämällä, jonka hän oli ostanut pimeästi. Hän oli maksanut kuukausivuokran, joten asuntovaunualueen omistaja ei häviäisi kaupassa. Sonja ja Tómas suuntaisivat pohjoiseen, Georgian suuntaan, ja etsisivät uuden vuokra-asunnon, jossa voisivat viipyä pari viikkoa ja siirtyä sitten seuraavaan paikkaan, jossa taas viipyisivät lyhyen ajan ja jatkaisivat matkaa ennen kuin juurtuisivat sinnekään. Ennen kuin jättäisivät jälkeensä merkkejä. Ennen kuin Adam löytäisi heidät. Adam, Tómasin isä. Adam, hänen entinen aviomiehensä. Adam, huumeidiileri. Adam orjuuttaja. Jonain päivänä, kun he olisivat matkustaneet kyllin kauas ja kätkeneet jälkensä kyllin hyvin, jotta Sonjasta tuntuisi, että he olisivat kyllin varmassa turvassa, he asettuisivat aloilleen. Rauhalliseen paikkaan, ehkä Yhdysvaltoihin, ehkä jonnekin muualle. Ei ollut väliä minne, vain jonnekin, jossa he voisivat kadota ihmisvilinään, eikä hän joutuisi jatkuvasti vilkuilemaan olkansa yli.

Sonja vilkaisi mikroaaltouuniin. Siitä oli tullut tapa. Muovipurkissa oleva setelinippu soi hänelle turvallisuuden tunteen pelkällä olemassaolollaan. Sinikantinen valkoinen purkki oli täynnä dollareita ja euroja, jotka hän oli kerännyt sen runsaan vuoden aikana, jonka oli Adamin loukussa. Hän oli hankkinut itselleen Walmartin maksukortin ja tallettanut sille riittävästi rahaa muutamaksi kuukaudeksi, mutta muoviastiassa oleva setelinippu oli kuitenkin hänen turvansa tässä uudessa todellisuudessa, jossa hän ei voinut luottaa kehenkään. Hän ei uskaltanut hankkia tavallista luottokorttia pelätessään, että Agla selvittäisi hänen reittinsä etsimällä korttitiedot pankkijärjestelmästä.

Hänen sydäntään pisti edelleen, kun ajatukset karkasivat Aglaan. Muisto Aglan hiusten tuoksusta ja kuumasta ihosta peitteen alla sai vaikeasti nielaistavan palan nousemaan

kurkkuun. Mitä pitempi aika heidän erostaan kului, sitä enemmän hän joutui ponnistelemaan ollakseen soittamatta Aglalle. Mutta Islanti kuului menneisyyteen, niin se vain oli. Tämä oli uutta elämää, ja hän oli käsittänyt, että se olisi aluksi yksinäistä. Yksinäisyys ei kuitenkaan painanut paljon vaakakupissa. Turvallisuus painoi enemmän. Ennen kaikkea Tómasin turvallisuus. Ja jos hän heikkouttaan ottaisi yhteyttä Aglaan, Adam saisi sen varmasti jollakin tavalla selville ja selvittäisi hänen olinpaikkansa.

Sonja avasi asuntovaunun oven ja istuutui rappuselle. Ulkona oli kuumempaa kuin asuntovaunussa, ja ilta-päivän aurinko heitti pitkiä varjoja tomuiselle aukealle asuntovaunurykelmän keskellä. Sonja veti ilmaa syvään sisäänsä ja yritti ravistella mielestään unen jättämän epämiellyttävän tunteen. Vanha, hampaaton ukko seisoi kohutuuttomasti savuttavan grillinsä ääressä, ja Duncanin äiti istui viereisen asuntovaunun edessä telttatuolissa radiota kuunnellen. Alueella vallitsi rauha, jota pian häiritsisi moottoritieltä kantautuva liikenteen jyly ja autontorvien tööttäykset, kun työtä tekevät palasivat päivän päättyessä koteihinsa.

Duncan juoksi ulos asuntovaunusta käsissään koripallo, jota hän pompotti jatkuvasti juosten puolikumarassa. Sonja hymyili itsekseen. Hän ja Tómas olivat nähneet, että pojan omituinen tapa liikkua palloa pompottaessaan ei ennustanut, kuinka taitavasti hän heitti koreja. Hän oli uskomattoman taitava koripallonpelaaja, ja poikien pelattua muuttaman päivän yhdessä into oli tarttunut Tómasiin. Tómas!

”Duncan! Missä Tómas on?” Sonja huusi pojalle, joka pyörähti ilmassa ympäri, osui korkeaan palmuun kiinnitettyyn koriin ja kohautti olkiaan samalla kun laskeutui jaloilleen pölyävään maahan.

”Missä Tómas on?”

”En minä tiedä”, Duncan sanoi ja jatkoi pallon pommittamista. ”Hän meni äsken rantaan, mutta sitten jotkin miehet tulivat etsimään häntä.”

”Miehet? Mitkä miehet?” Sonja oli loikannut pojan luo, joka antoi nyt pallon karata käsistään.

”Jotkut miehet”, poika sanoi. ”Ihan vaan jotkut miehet.”

”Kerro Duncan, minne ne miehet menivät?”

Duncan osoitti ryteikköisen metsän suuntaan, joka erotti asuntovaunualueen rannasta.

”Mitä sinä meluat?” Duncanin äiti huusi tuolistaan, mutta Sonjalla ei ollut aikaa vastata. Hän juoksi rantaan ajatukset päässä myllertäen. Unessa nähty merijää rannalla, lauttojen murtuminen aaltojen paiskoessa niitä maalle ja valkoisesta lakeudesta huokuva kylmyys aiheuttivat sen, että sillä hetkellä uni tuntui todelliselta. Hän kirosi itsensä maanrakoon, kun ei ollut ostanut asetta, jonka oli nähnyt kirpputorilla edellisenä viikonloppuna. Islantilaisen ei ole koskaan hyvä uneksia merijäästä. Merijää tietää kovaa kevättä. Ja merijään myötä saapuvat jääkarhut.

2.

Tómas hyppeli metsänlaidassa puolittain maahan peittyneiden isojen kivien lomassa siellä, missä polku nousi lyhyen matkan jyrkästi ja päättyi rannan hiekkaharjanteelle. Hän oli paljasjaloin, koska oli unohtanut sandaalinsa Duncanin luo, mutta sillä ei ollut väliä. Rannan hiekka tuntui pehmeältä jalkapohjien alla, ja hän hakisi sandaalinsa palatessaan takaisin ennen kuin äiti huomaisi, että hän oli riisunut ne jalastaan. Hän aikoi vain kerätä muutaman simpukan-kuoren, mieluiten mustan, koska ne olivat harvinaisimpia ja hienoimpia. Suurin osa tämän rannan simpukoista oli keltaisia, ruskeita tai ruosteenpunaista. Seassa oli vain yksittäisiä mustia, ja nyt hän oli ennen muuta vailla mustia askarteluprojektiinsa.

Työ oli ollut äidin ehdotus; hän kertoi askarrelleensa samanlaisen lapsena. Kun sikarilaatikko oli alkanut saada muodon, Tómas näki, että siitä tulisi tosi hieno. Hän oli saanut laatikon vastapäätä asuvalta vanhalta mieheltä ja aikoi käyttää sitä jalkapalloilijoiden kuvien säilyttämiseen, ja silloin äiti oli ehdottanut, että hän liimaisi laatikkoon simpukankuoria. Kolmena perättäisenä iltana Tómas oli uurastanut liimaamassa simpukankuoria kauniiksi kuvioksi sikarilaatikon pintaan, ja nyt häneltä puuttui rivi mustia simpukankuoria, jotta työ olisi täydellinen. Siitä tulisi epäilemättä maailman hienoin jalkapallokuvalaatikko.

Oli nousuveden aika ja rantakaistale kapea, joten simpukankuoria olisi vaikea löytää. Hänen pitäisi palata rantaan, kun vesi laskisi. Tómas kaivoi varpaansa hiekkään

ja tarkasteli muurahaispesän suuaukkoa. Muurahaiset kiehtoivat häntä suunnattomasti, koska Islannissa ei ollut muurahaisia. Tämä pesä oli tuskin muuta kuin maahan kaivettu reikä, mutta siitä virtasi sisään ja ulos kymmeniä muurahaisia täydellisesti järjestyneessä yksinkertaisessa jonossa. Ne olivat niin keskittyneitä työhönsä, että ne tekivät varmasti jotain hyvin erityistä. Jotain muurahaisten askartelu-tehtävää. Tómas otti maasta kepin ja kaiveli aukkoa toivoessaan pystyvänsä kaivautumaan muurahaispesään, mutta se oli selvästikin syvemmällä kuin hän oli kuvitellut. Muurahaiset hurjistuivat ja ryntäilivät hetken neuvottomina sinne tänne, mutta saavuttivat uskomattoman nopeasti tyyneytensä ja alkoivat korjata pesän sisäänkäyntiä tihutyön jäljiltä.

”Tómas!”

Poika kohotti katseensa muurahaispesästä kuullessaan huudon, joka kantautui pysäköintialueelta rantaan vievän polun suunnalta. Siellä seisoivat kaksi miestä, jotka heiluttivat hänelle iloisesti. Mitä he mahtoivat hänestä haluta? Hän asteli epäröiden miesten suuntaan ja pysähtyi jonkin matkan päähän. Miehet näyttivät meksikolaisilta, ja Duncan oli sanonut, että heitä kannatti varoa. Tosin Tómas ei tiennyt, miksi – Islannissa ei ollut meksikolaisia eikä kukaan ollut kertonut hänelle, miksi he olivat epäilyttäviä.

”*What?*” hän huusi miehille, jotka molemmat hymyilivät ystävällisesti. He eivät näyttäneet vaarallisilta. Toinen miehistä istuutui isolle kivelle ja toinen käveli pois auton suuntaan.

”Haluatko ostaa koiranpennun?” istuva mies kysyi. He olivat siis kaupustelijoita. Floridassa liikkui paljon kaikenlaisia kaupustelijoita, myös meksikolaisia.

”Minulla on koira”, Tómas vastasi, mutta hänen uteliaisuutensa oli herännyt.

”Ja missä se sinun koirasi on?” mies kysyi ja kohotti kulmiaan kysyvästi. Tómas pudisti päätään.

”Se on kotona Islannissa”, hän vastasi. ”Mutta silti yksi koira riittää. Äiti ei suostuisi ottamaan toista. Me olemme täällä vain pitkällä lomalla.” Ainakin hän luuli sanoneensa niin. Hänen englantinsa oli kehittynyt paljon, mutta välillä hän käytti väärää sanoja, ja se sai Duncanin räjähtämään nauruun. Mies sen sijaan ei nauranut.

”Ai jaa”, hän vain sanoi ja huokasi raskaasti. ”No en tiedä, mitä teen autossa odottavalle koiraparalle. Ehkä se on vain parasta hukuttaa.”

”Eeiii!” Tómas huusi ja astui lähemmäs.

”No, mitä minä sitten teen sille?” mies kysyi. ”Luuletko, että tunnet jonkun, joka huolisi sen?”

”Onko se iso?” Tómas kysyi.

”Ei, se on ihan pikkuinen. Oikeastaan vastasyntynyt.”

Tómasin sydäntä raastoi. Ehkä hän voisi ottaa koiranpennun mukaansa, ja hän ja äiti voisivat pitää sitä muutamana päivänä etsiessään sille tulevaa kotia. Äiti ei varmaan suuttuisi, jos hän toisi kotiin pienen vastasyntyneen koiranpennun, jonka hän oli oikeastaan pelastanut hukuttamiselta.

”Haluatko tulla katsomaan sitä?” mies kysyi ja nousi seisomaan. ”Se on minulla tuolla autossa.” Mies lähti auton suuntaan, ja Tómas seurasi perässä hiekkaharjanteen poikki pysäköintialueelle, vaikka sydäntä pisti jonkinlainen syyllisyys kotona Islannissa odottavan Nalle-koiran vuoksi. Hän ei ollut nähnyt sitä hyvin pitkään aikaan. Toimen mies oli istunut kuljettajan paikalle tupakoimaan. Tómas kimpaantui nähdessään, että mies sauhutteli pienen

koiranpennun lähellä. Kaikkihan tiesivät, että tupakan-savu oli epäterveellistä. Mutta kun mies avasi takaoven, toinen ajatus nousi hänen mieleensä, ja hän jäähmettyi paikoilleen.

”Huusit Tómas”, hän sanoi ja tuijotti miestä. ”Mistä sinä tiesit minun nimeni?”

Agla heräsi niin ankaraan sydänkipuun, että hän uskoi saaneensa sydänkohtauksen. Hän kääntyi vatsalleen ja kampaili pystyäkseen vetämään henkeä ja tajusi samassa makaa vansa keskellä olohuoneen lattiaa. Hänen vieressään kellotti kumoon kaatunut rommipullo, ja tummaa nestettä oli valunut turkkilaiselle silkkimatolle. Syvään hengittäminen ei vähentänyt kipua vaan se siirtyi aaltoillen vatsaonteloon. Tämä ei ollut sydänkohtaus. Tämä oli surua. Hän oli nähnyt unta Sonjasta. Agla nousi kontalleen, konttasi sohvan luo ja kiskoi itsensä vaivalloisesti sohvalle. Saattoiko kaikki olla lopullisesti ohi? Oliko Sonja tosiaan kadonnut lopullisesti maan päältä? Saattoiko se olla totta, ettei hän enää ikinä koskettaisi Sonjan alastonta kehoa, ei koskaan painaisi häntä itseään vasten, ei enää koskaan näkisi elämänilon sytyvän Sonjan silmiin tämän hymyillessä?

Agla katseli ympärilleen olohuoneessa. Verhot oli vedetty ikkunoiden eteen, ja huoneessa oli puolipimeää, vaikka kello näytti jo iltapäivää. Hän ei oikeastaan muistanut edellisiltä, paitsi sen, että oli istunut kauan Sonjan asunnon edustalla yrittäessään muka tuntea olevansa Sonjan lähellä, mutta loppuilta oli sumun peitossa. Hänen katseensa pysähtyi sohvapöydällä olevaan kokaiinipussiin. Sen vieressä oli kaksi valmista viivaa ja pöydän pinta oli tahmea, joten selvästikin hän oli ollut huumeissa muutaman tunnin. Hänen pitäisi tietenkin vetää nyt viivat, käydä suihkussa, siistiytyä ja alkaa tehdä jotain rakentavaa. Hän uskaltaisi tarttua toimeen viivat vedettyään. Silloin hän olisi täynnä itse-

luottamusta, pirteä ja optimistinen, ja ehkä siinä kunnossa, että pystyisi puhumaan puolustusasianajajansa kanssa. Tai jopa käymään kaupassa ja syömään jotain kunnollista. Se kokaiinissa oli ihanaa, että aine ei pelkästään kohentanut vointia vaan myös paransi asennoitumisen kaikkeen. Antoi uskoa, että kaikki vielä järjestyisi. Agla kumartui eteenpäin, tarttui viidentuhannen kruunun setelistä käärimäänsä rullaan ja veti ensimmäisen viivan nenäänsä.

Pettymys syöksähti hänen kehoonsa samaan aikaan kuin lämpö kuohahti verenkierrossa. Sydänkipu ei väistynyt vaan tykytys kävi kovemmaksi. Äkkiä hänestä tuntui kuin hänet olisi jo nyt suljettu yksin vankiselliin, ja hiki kihosi pintaan. Asianajajan kanssa puhumisesta ei olisi mitään hyötyä, uusien ideoiden ehdottamisesta ei olisi mitään hyötyä. Oli liian myöhäistä. Sydämen moukarointi oli murskata rintakehän ja hänen teki mieli huutaa. Karjua ja kirkua ja rikkoa tavaroita, mutta hän ei ehtinyt toteuttaa haluaan, kun hänet jo valtasi lamauttava voimattomuus, eikä hän pystynyt liikauttamaan eväänsäkään. Hän alkoi voida pahoin ja täristä vilusta, vaikka hiki virtasi pinnasta. Helvetin kokaiini teki kaikesta vain pahempaa. Hän oli selvästikin käyttänyt sitä liikaa viime aikoina.

Äkkiä Aglasta tuntui kuin hän leijailisi kehonsa ulkopuolella ja kohoaisi olohuoneen katon rajaan. Hän katseili itseään istumassa aluspaitasillaan rikkinäisissä sukka-housuissa ripsiväritahroja poskillaan ja tukka kuin sotkuinen heinäsuova. Tuntui jotenkin niin epätodelliselta, että tuo sohvalla värjöttelevä surkea ilmestys oli hän itse, ja silmänräpäyksen ajan hän kuvitteli katselevansa itseään menneisyydestä, jossa nuori toiveikas ihminen näki tulevaisuuteen ja kysyi ihmeissään ja kauhistuneena, mitä oikein oli tapahtunut.

Kun Agla teki pakkolaskun ruumiiseensa, kipu rinnassa sai yliotteen ja hän tunsu sulaa kauhua. Kaikki oli oikeastaan lopussa. Häntä odotti vankeus määräävän markkina-aseman väärinkäytöstä, ja Sonja oli häipynyt maasta. Ehkei hän näkisi Sonjaa enää koskaan. Hän oli menettänyt sen ainoan, joka oli tehnyt hänen elämästään elämisen arvoista pankkiromahduksen jälkeen. Ja vaikka Agla olikin tien-nyt heti ensisuudelmasta, että heidän suloinen ja kiihkeä intohimonsa olisi väliaikaista, suhteen päättymisen tuntui tuskallisemmalta kuin hän oli osannut kuvitellakaan. Hänestä tuntui, että sydän paisui rinnassa ja kun kyyneleet alkoivat valua poskia pitkin, hän oli tuntevinaan sydämensä särkyvän.

Tällä kertaa ranta tuntui epätavallisen pitkältä, ja hiekka oli jalkojen alla niin pehmeää, että Sonja upposi joka askelella. Ponnistellessaan epätoivoisesti eteenpäin hän tunsu, että ei liikkunut niin nopeasti kuin olisi halunnut. Se oli kuin silloin tällöin toistuva painajainen, jossa hän juoksi ja juoksi mutta pysyi paikoillaan.

Ranta oli tyhjä, ainakin kallioiden välisellä osalla, mutta pysäköintialueella toisen polun päässä oli auto. Hän erotti vain juuri ja juuri sen katon hiekkaharjanteen takaa mutta oli jostain syystä aivan varma, että Tómas oli siellä. Hän kamppaili kaikin voimin eteenpäin hiekkassa, ja kun hän lopulta pääsi polulle, joka johti hiekkaharjanteen yli pysäköintialueelle, hän tunsu keuhkojensa palavan. Jalka liipesi hiekkassa, mutta Sonja ei hidastanut vauhtia vaan käytti käsiään apunaan kavutakseen polkua nelinkontin, kunnes pääsi rinteen harjalle ja ponnisti jaloilleen. Hän nilkutti suoraan auton luo huohottaen. Auton ovi avautui ja mies astui ulos.

”Onko poikani täällä?” Sonja huusi ja samassa hän huomasi Tómasin autossa. Hän ei jäänyt odottelemaan vaan ryntäsi miehen suuntaan. Hänellä ei ollut minkäänlaista mahdollisuutta kukistaa suurikokoista miestä, mutta oli yrittävä, hänen pienikokoisen kehonsa jokainen hermo vaati sitä. Hän törmäsi mieheen koko voimallaan olkapää edellä ja onnistui horjuttamaan tämän tasapainoa hetkeksi, mutta sitten mies otti askeleen taaksepäin, saavutti tasapainonsa ja samassa Sonja oli lukossa miehen otteessa. Mies pyöräytti

Sonjan sulavasti ympäri irrottamatta otettaan Sonjan ran-
teesta, niin että pyörähdys näytti jonkinlaiselta tanssilta.
Oudolta, väkivaltaiselta tanssilta floridalaisen asuntovaunu-
alueen pysäköintipaikalla. Sonja tiesi, että kaikki liittyi
hänen menneisyyteensä koti-Islannissa.

Meksikolaiselta näyttävä mies sitoi teipillä Sonjan kädet
selän taakse ja tarttui sitten hänen päähänsä kuin poliisi,
pakotti hänet kumartumaan ja työnsi autoon. Sonja pani
näön vuoksi vastaan, mutta todellisuudessa hän halusi pääs-
tä autoon, koska Tómas oli siellä ja hänen oli oltava poikan-
sa luona. Hän retkahti penkille pojan viereen. Tómas istui
autossa ja itki. Hänenkin kätensä oli sidottu selän taakse ja
suu oli suljettu ilmastointiteipillä, mutta Sonja pystyi erot-
tamaan hänen huultensa liikkuvan teipin alla ja muodosta-
van sanan äiti.

”Äiti”, pojan huulet sanoivat, ja kyynleet valuiivat kas-
voja pitkin. Sonja kumartui eteenpäin, painoi päänsä pojan
päästä vasten ja hyssytteli hiljaa.

”Minä olen tässä, pikkukulta. Äiti on tässä.” Hän olisi
halunnut halata poikaa, mutta tämä sai riittää, äidin pää
hetken pojan päälakea vasten, kunnes mies ojensi kätensä ja
kiskaisi Sonjan paikoilleen. Mies repäisi palan teippiä rul-
lasta ja aikoi teipata hänenkin suunsa.

”*Please, don’t...*” Sonja aloitti, mutta ei päässyt sen
pidemmälle, kun harmaa teippi peitti hänen suunsa ja hän
joutui keskittymään hengittämään nenän kautta.

Miehet auton etupenkillä keskustelivat espanjaksi, joten Sonja ei ymmärtänyt, mitä he sanoivat. He vaikuttivat rauhallisilta, ja se oli varmaan hyvä merkki. He eivät käyttäytyneet kuin mielipuolet vaan näyttivät pikemminkin toimittavan tehtävää.

Kuljettaja ajoi kadulle, kääntyi vasemmalle ja pysäköi asuntovaunualueen sisäänkäynnin ulkopuolelle, ja matkustajan paikalla istunut mies loikkasi ulos. Sonja kumartui katsoakseen miehen perään ja näki tämän hölkkäävän alueen poikki suoraan heidän asuntovaununsa suuntaan. Mies pujahti sisään ja sulki oven perässään. Mitä ihmettä hän teki siellä? Etsikö hän rahaa? Vai tavoitteliko hän jotain muuta? Ja miten hän tiesi, mikä heidän asuntovaununsa oli? Sonjaa puistatti ajatus, että nämä miehet olivat luultavasti tarkkaillleet häntä ja Tómasia jo jonkin aikaa. Sonja mutisi teipin takaa sen merkiksi, että hän halusi sanoa jotain. Ehkä kuljettaja poistaisi teipin kuullakseen mitä hänellä oli sanottavanaan. Hän voisi näyttää heille mikroaaltouuniin kätkeytyt rahat vaihtokauppana siitä, että he vapauttaisivat hänet ja Tómasin. Mutta kuljettaja käännähti häneen päin ja sihahti terävästi. Kauhu Tómasin silmissä kasvoi, ja kyyneleet alkoivat taas virrata hänen kasvojaan pitkin, ja Sonja päätti, että olisi parasta yrittää pysyä tyynenä.

Hetken kuluttua toinen mies loikkasi asuntovaunusta, ravasi takaisin autoa kohti ja tunki samalla jotain taskuunsa. Kädessä oli sinikantinen valkoinen purkki. Rahapurkki. Mikroaaltouuni ei tainnutkaan olla niin fiksu piilo kuin hän oli kuvitellut.

”*Vamonos!*” mies tokaisi heti autoon istuuduttuaan, ja kuljettaja käänsi auton renkaat kirskuen ja kaasutti kohti moottoritieliittymää. Sonja kallistui istuimellaan sivulle ja painoi poskensa Tómasin päälakea vasten. Poika tärisi pelosta. Sonja toivoi, että olisi voinut halata Tómasia ja kuiskata pojalle lohdutuksen sanoja, mutta ei voinut muuta kuin pysytellä lähellä lastaan, niin että tämä aistisi edes jonkinlaista turvaa äidin kehon lämmöstä. Niin kuin silloin, kun Tómas oli vauva. Silloin hän oli mieluiten nukkunut äidin mahan päällä, lämmössä, jossa kuuli sydämenlyönnit.

Sonja teki hengitysharjoituksia. Hän täytti keuhkot ilmalla, laski neljään ja hengitti hitaasti ulos. Se rauhoitti kehoa ja auttoi häntä vetämään kylliksi happea sisään nenän kautta. Tómasia ei auttaisi, jos hän menettäisi itsehillintänsä ja alkaisi tempoilla siteistään koko tahtonsa voimalla. Hänen oli pakko olla rauhallinen Tómasin vuoksi. Tilanne oli jo tarpeeksi uhkaava, jottei pojan tarvitsisi kestää hänenkin pelkoaan. Kun he pääsivät risteykseen, he kääntyivät moottoritielle etelään päin. Sonja luki tienviittojen nimiä ja yritti päätellä, minne he olivat matkalla. Tilanne tuntui lähes epätodelliselta, ja ellei käsiä olisi jomottanut niin kovasti, hän olisi luullut näkevänsä pahaa unta. Että matka oli pelkkä inhottava painajainen.

Etupenkillä miehet pysyivät vaiti, ja auto kiisi moottoritietä ohi loputtomien puurivien, jotka verhosivat maisemaa paksun vaatekerroksen tavoin. Ne tekivät maisemasta yksitoikkoisen ainakin verrattuna Islantiin, joka puuttomana näytti aina paljaalta yrittämättä edes peitellä pyhiä paikkojaan. Vain tienviitat vaihtuivat, ja Sonja luki niitä nostamatta poskeaan Tómasin päälakea. Hengityksestä päätellen poika oli rauhoittunut.

Sonjan sydän sykähti, kun hän näki kyltin, jossa mainostettiin Orlandon kansainvälistä lentokenttää. Jos he olivat matkalla lentokentälle, heidät oli tarkoitus lähettää jonnekin – ja minne muualle joku haluaisi heidät lähettää kuin Islantiin? Hän seurasi jännittyneenä lentokentän kylttejä, joita he ohittivat yhä useammin, ja kun auto kääntyi moottoritieltä viimeisen kyltin kohdalla, hän henkäisi ja kehon läpi pyyhkäisi pettymyksen sekainen helpotuksen aalto.

Kaikkein pahimmat vaihtoehdot, jotka hän oli ehtinyt käydä läpi tällä kummallisella matkalla – mielipuoliset sarjamurhaajat, elinryöstö, ihmisryöstö – alkoivat tuntua epätodennäköisemmiltä sitä mukaa kun he lähestyivät lentokenttää, ja todellisuus alkoi konkretisoitua. Hänen vanha surkea todellisuutensa. Hänen epäilynsä vahvistuivat, kun auto liukui lentokentän pysäköintihalliin ja ovet avattiin.

LAPSENSA HUOLTAJUUDESTA TAISTELEVA ÄITI JOUTUU PALAAMAAN RIKOSTEN MAAILMAAN, MUTTA NYT HÄN SANELEE SÄÄNNÖT.

Onnellisesti Floridaan asettunut Sonja uskoo viimeinkin päässeensä häikäilemättömien huumeparonien virittämästä ansasta. Mutta kun hänen ex-miehensä sieppaa heidän poikansa, Sonja on taas lähtöruudussa ja Islannissa.

Sonjan rakastettu Agla odottaa tuomiota pankkikriisin jälkeisistä talousrikoksista, eikä Sonja halua tavata häntä. Lisäksi Agla on velkaa erittäin vaikutusvaltaisille miehille, jotka haluavat rahansa takaisin hinnalla millä hyvänsä.

Entuudestaan tutun tullivirkailija Bragin avulla Sonja laatii oman suunnitelmansa, jolla hän aikoo nitistää huumeparonit ja juonittelevan ex-miehensä sekä saada lapsensa takaisin. Asiat eivät kuitenkaan ole yhtä yksinkertaisia kuin miltä ne näyttävät. Sonja sotkeutuu verkkoon, joka vaarantaa heidän kaikkien hengen.

Verkko sijoittuu yhä Eyjafjallajökullin tulivuorenpurkauksesta ja pankkikriisin jälkimainingeista toipuvaan Reykjavikiin. Teos on seksikäs, synkkä ja omaperäinen pala Nordic Noiria, ja sen on kirjoittanut yksi Islannin parhaista rikoskirjailijoista. *Verkko* on palkitun Reykjavik Noir -dekkaritrilogian toinen osa.

Kansi: Jussi Jääskeläinen